

Azt hittem...

Azt hittem, a tavasz lesz jó.
De bánatom megmaradt,
Csak nem leltem nyugtomat.
...Majd a nyár, gondoltam, az lesz jó.

Azt hittem, a nyár lesz jó.
Tán a hőség vagy mi tette,
Békéjét lelkem nem lelte.
...Gondoltam, az ősz lesz jó.

Ám csak búsultam levél hulltán,
S vártam, hogy az ősz múltán
A téli sutban lesz jó.
...Gondoltam, majd ott lesz jó.

Ám testem, lelkem csak didergett,
Nyár, ősz, tél, mind tovább kerget.
Sehol nem lesz már nekem jó.
...A sírban lesz majd csak jó.

Gyilkos az éj

Sziszeg az éj...
(Sziszeg az ember is)
Csúf, csúf az éj.
(Jaj, csúf az ember is,
Fekete, titkos, akár az éj
És olyan szenvedéshozó!)

Az ember hitvány, mint az éj.
Az ember, ó jaj, hitvány szemét,
Ronda szemét,
Ijesztő,
Undorító!

Az éj — gyilkos!
Az éj bánt, bánt
És jaj az ember is.
Mindkettő gyilkos.
Jaj, mindkettőt felakasztanám!

Cím nélkül I.

Mert ide is eljön a harc.
Te mit csinálsz?
Kardot kötsz, gázmaszkot veszel?
Vagy készíted a bombát?
Pincéd védelme alatt várod?
Én kiáltok!
És sikolyom föl az égi rohan:
Uram, lehet ez?
Hát ismét lehet, hogy fegyvert fog az ember?!

Cím nélkül II.

Tépő, rideg északi szél, hagyj el, Elveszek!
Perzselő, égő Nap, ne süss! Elégék!
Víz ne folyjon,
Alljon meg minden:
Elveszett, nincs, nincs meg az Isten!
Nincs itt az Isten. Elhagyott.
Vagy nem is volt? Csak ráfogott
Kósza mondás, képzemény, hazug,
Az volt az Isten?
Szívem ver vadul...

Sötétség, orkánzúgás, oh, rémítő!
Ember, világ, ti hitvány ebek!
Adjatok hitet s Istent, mert elveszett!
Adjatok vissza régi, szent nyugalmam!
Oh, adjatok vissza isteni utam!